

відзначити, що в порівнянні з 2014 роком в якому Україна займала 87 позицію, рівень розвитку електронного урядування та інформаційного суспільства загалом, значно покращився [5].

Отже, державна політика електронного урядування, що проводиться в Україні сприяє формуванню таких прогресивних відносин влади, суспільства, громадянина та людини, бізнесу як партнерство та підвищення ефективності діяльності всіх суб'єктів електронного урядування. Крім того, електронне урядування наразі є одним з основних засобів для здійснення та досягнення вищої мети державної політики, а саме розбудови в Україні інформаційного суспільства.

Література

1. Про затвердження Положення про Державне агентство з питань електронного урядування України: Постанова Кабінету Міністрів України від 01.10.2014 р. № 492 // Збірник урядових актів України. – 2014.

2. Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020»: Указ Президента України від 12.01.2015 р. № 5 // Урядовий кур'єр. – 2015.

3. Про затвердження плану дій із впровадження Ініціативи «Партнерство «Відкритий Уряд» у 2016-2018 роках: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 30.11.2016 р. № 909-р // Урядовий кур'єр. – 2008.

4. Концепція розвитку електронного урядування в Україні / О.А. Баранов, М.С. Демкова, С.В. Дзюба та ін. – К., 2009. – 16 с.

5. United Nations E-Government Survey 2016 / Available at: <https://publicadministration.un.org/egovkb/en-us/reports/un-e-government-survey-2016>

УДК 342.565(043.2)

Якимець Д.О., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

Тарасов І.С., студент,
Інститут прокуратури і кримінальної юстиції,
Національний юридичний університет
ім. Ярослава Мудрого, м. Харків
Науковий керівник: Гусар О. А., к.ю.н.

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ В НОРМАТИВНО - ПРАВОВОМУ РЕГУЛЮВАННІ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА

Формування сучасної оптимальної організаційно-правової моделі адміністративного судочинства України здійснювалося в рамках низки правових актів: 1) Концепцією судово-правової реформи 1992 року; 2) Конституцією України 1996 року; 3) Концепцією адміністративної

реформи в Україні 1998 року. Функції та діяльність адміністративного суду в Україні регламентовані низкою нормативно-правових актів, серед яких Конституція України, Закон України «Про судоустрій та статус суддів», КАС України.

На сьогодні чинна нормативно-правова база у сфері адміністративного судочинства є доволі громіздкою та неузгодженою і тому її не можна визнати такою, що повною мірою відповідає положенням Конституції України та існуючій правозастосовній практиці. Часто можна зустріти правові норми різної юридичної сили, що встановлюють не однаковий порядок вирішення одного і того ж питання. Від того, наскільки правильно і точно закріплюватимуться положення щодо діяльності адміністративних судів, залежатиме їх практична організація. Відсутність вичерпних для розуміння законодавчих приписів спричиняє різне їх трактування, внаслідок чого порушується процес ефективного функціонування адміністративних судів.

Система адміністративних судів потребує подальшого удосконалення та реформування. До сьогодні залишається ряд проблемних питань у діяльності адміністративного суду, основними з яких є: неналежне розкриття спеціально-правових понять, правові колізії, прогалини у адміністративно-процесуальному та адміністративному законодавстві, необхідність доповнення переліку принципів адміністративного судочинства, необхідність удосконалення предмету юрисдикційної діяльності адміністративних судів.

Однією з основних проблем нормативно-правового регулювання адміністративного судочинства в Україні є викладений в п. 1 ч. 1 ст. 3 КАС України правовий зміст поняття «справа адміністративної юрисдикції» (адміністративна справа), для вирішення чого були створені адміністративні суди. Під справою адміністративної юрисдикції законодавець розуміє переданий на вирішення адміністративного суду публічно-правовий спір, у якому хоча б однією зі сторін є орган виконавчої влади, орган місцевого самоврядування, їхня посадова чи службова особа або інший суб'єкт, який здійснює владні управлінські функції на підставі законодавства, в тому числі виконуючи делеговані повноваження. Широкий зміст, який вклав законодавець в це поняття, не дає підстав для формування загального праворозуміння цього положення. Водночас, це загальне положення входить в суперечку із рядом спеціальних положень Кодексу (ч. 1 ст. 2 і в п. 7 ст. 3), які передбачають суб'єктом спору орган державної влади та його посадову особу [1].

Отже, через недосконалість положень КАС України в адміністративному судочинстві існує проблема суміжної компетенції адміністративних та господарських судів. Основною проблемою, що виходить з цього питання, є змога обрання суб'єктом юридичного спору «вигідної» юрисдикції для подання позову, що створює сприятливі умови,

головним чином для корупції в галузі судочинства. Так, зокрема, О.Г. Томашевська зазначає, що у випадках, коли суб'єкти господарювання пропускають двомісячний строк на оскарження рішення до господарського суду, вони звертаються до адміністративного суду, порушуючи правила підвідомчості розгляду справ за участю органів Антимонопольного Комітету. Адміністративні суди приймають ухвали про початок розгляду справи, не беручи до уваги положення ч. 2 ст. 4 КАС України – юрисдикція адміністративних судів поширюється на всі публічно-правові спори, крім спорів, для яких законом встановлений інший порядок судового вирішення, та ч. 1 ст. 60 Закону України «Про захист економічної конкуренції» [2], якою передбачено такий порядок. І. Іванов зазначає, що тлумачення поняття «публічно-правовий спір» не містить жодний нормативний акт.

Також чинниками, що ускладнюють розуміння розмежування компетенції адміністративних та господарських судів, потрібно означити законодавчо невизначені поняття низки положень КАС України, насамперед «суб'єкт владних управлінських повноважень та «публічно-правові відносини».

Зауважимо на значну кількість інших недоліків КАС України. Так, наприклад, різними вченими неодноразово вказувалося на суперечність ч. 1 ст. 2, п. 7 ч. 1 ст. 3 КАС України, де під суб'єктом владних повноважень розуміється орган державної влади, та п. 1 ч. 1 ст. 3 КАС України, в якому справою адміністративної юрисдикції визначається публічно-правовий спір, у якому хоча б однією зі сторін є орган виконавчої влади. Окрім зазначеного, у ч. 2 ст. 18 КАС України поряд з поняттям «орган державної влади» використовується словосполучення «інший державний орган». Зрозуміло, що поняття «орган державної влади» розуміється значно ширше, ніж «орган виконавчої влади» [3, с. 4].

Підсумовуючи вище зазначене визначимо, що існує проблема розмежування компетенції адміністративного з іншими судами загальної юрисдикції та з метою уникнення спірних ситуацій необхідно законодавчо закріпити ряд правових понять, зокрема: «публічно-правові відносини», «суб'єкт владних управлінських повноважень», «публічно-правовий спір».

Література

1. Кодекс адміністративного судочинства України: Закон України від 6 липня 2005 р. № 2747–IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>.
2. Про захист економічної конкуренції: Закон України від 11 січня 2001 р. № 2210-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 12. – Ст. 64.
3. Трегубов Е.Л. Проблеми здійснення захисту прав громадян адміністративними судами України / Е.Л. Трегубов // Електронне наукове фахове видання «Часопис Академії адвокатури України». – 2010. – № 6. – С. 1-6

УДК 342.942(043.2)

Ярошенко Т.С., Яценко А.В., студентки,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гончарук С.Т., к.ю.н., професор

ПРОБЛЕМИ ЯКОСТІ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ

В Україні головною соціальною цінністю вважається людина, її права та свободи – це визначено в ст. 3 Конституції України. А головним завданням публічної адміністрації є надання адміністративних послуг громадянам - споживачам цих послуг. Водночас, практика надання адміністративних послуг в Україні свідчить про наявність значної кількості проблем у процесі отримання таких послуг громадянами. Цей факт підтверджується даними багатьох спеціальних досліджень у сфері якості надання адміністративних послуг.

В оцінці якості надання адміністративних послуг думка населення України поділилася так: 33% дали задовільну оцінку, 32% – погану, і лише 12% - добру [1]. В цілому таке відношення суспільства до якості адміністративних послуг пояснюється відсутністю загальних та єдиних для всієї держави уявлень про якість та доступність адміністративних послуг. Ще нижчий рівень інформованості громадян та юридичних осіб про свої права в цій сфері. Сьогодні, питання вдосконалення діяльності органів публічної влади усіх рівнів у сфері надання населенню якісних адміністративних послуг відіграють важливу роль у зв'язку з побудовою в Україні правової, соціальної, демократичної держави.

В той же час, надання більшості базових адміністративних послуг органами виконавчої влади свідчить про те, що органи місцевого самоврядування ще не мають належних важелів для забезпечення якості надання цих послуг населенню.

Згідно з положеннями Концепції розвитку системи надання адміністративних послуг, основними стандартами базових адміністративних послуг повинні бути:

територіальна доступність – адміністративні послуги мають надаватися у громаді, де проживає особа, без потреби візиту до районного чи обласного центру. Враховуючи попереднє моделювання громад при підготовці адміністративно-територіальної реформи, можна прогнозувати, що в більшості громад до адміністративного центру відстань складатиме в середньому до 10 км. Ці показники можуть братися за певний стандарт фізичної доступності на першому етапі. Тобто відстань до офісу, у якому